

De leesclub

Van Laura de Koning verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

De flirtcursus

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Laura de Koning

De leesclub

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4452 7

© 2019 Laura de Koning

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam
Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Omslagillustratie © Irene Lamprakou / Trevillion Images

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

1

Sleutelmomenten, het waren van die gebeurtenissen die je overvleulen en het verdere verloop van je leven beïnvloedden. Renske had ze liever niet op haar pad. Het was alsof ze op een tweesprong stond, ze kon links of rechts afslaan en daar zat nou juist het probleem: ze was niet goed in het nemen van beslissingen en de twijfel had haar al een paar slapeloze nachten bezorgd. Maar vandaag had ze geen tijd voor levensvragen. Ze had ze netjes weggestopt in een envelop op de vensterbank. Als ze haar orchidee er ietsje voor verschoof, zou je bijna vergeten dat het grote vraagstuk er was.

Ze draaide zich om en liep de keuken in. Nog eens haalde ze een doekje over het aanrecht en controleerde of het koffiezetapparaat klaarstond en de waterkoker was gevuld. Ze had mokken klaargezet, evenals haar cakeschaal met bordjes en vorkjes. Het was de eerste keer dat de leesclub bij haar thuis samenkwam. In het begin, toen ze elkaar nog niet zo goed kenden, spraken ze altijd af in een cafeetje. Een tijdje geleden hadden ze besloten dat het gezelliger was om bij elkaar thuis te komen. Op initiatief van Eline. De eerste bijeenkomst was bij Eline thuis geweest en ze had indruk gemaakt met haar hippe appartement met uitzicht op de haven. Ze had allerlei lekkere hapjes laten brengen door een cateringbedrijf, serveerde een aperitief met ijsblokjes en groene blaadjes erin en had precies

de juiste muziek gedraaid op de achtergrond. Zelfs de verlichting was perfect geweest.

Het was natuurlijk niet de essentie van een boekbespreking om er een culinair hoogstandje van te maken, maar Renske wilde ook een goede indruk maken op de leesclub. Ze kon niet aankomen met hapjes van een cateraar, dat zou gekopieerd overkomen en bovendien had ze geen geld voor dat soort fratsen. Haar appartement was niet groot of hip, maar wel knus. En daar hoorden een pot thee en versgebakken cake bij. Het probleem was dat ze niet zo'n keukenprinses was, maar met een recept dat ze op internet had gevonden was ze aan de slag gegaan. Het resultaat moest een citroencake worden. Die stond nu in de oven en verspreidde een heerlijke geur door het hele huis. Ze had alles onder controle. Maar waarom dan die zenuwen die als bubbeltjes door haar lijf borrelden?

Ze kreeg niet vaak bezoek. Uitgezonderd Eline natuurlijk, want die kende ze al een half leven en die voelde als een zus. Maar Renske was geen type voor feestjes of drukte, veel liever kroop ze met een goed boek en een kop thee op de bank. Ze had geen ervaring met het vermaken van gasten en hoewel het een ontspannen en informeel leesclubavondje zou worden, voelde ze zich toch gastvrouw. Eline en Renske hadden het idee voor de leesclub gehad, en op zoek naar leden hadden ze een oproepje geplaatst op Facebook, waar Didi en Phaedra zich op hadden gemeld. Tussen de vier had het meteen geklikt en de sfeer was altijd ongedwongen.

Ze zette de oven uit en haalde de grote ovenwanten tevoorschijn. Die gebruikte ze anders nooit en het voelde nogal ongemakkelijk, de dikke stof zat in de weg toen ze het ovendeurtje opentrok. De warmte sloeg haar in het gezicht en even sloot ze haar ogen. De geur van citroen en roomboter. Die herinnerde haar aan zon en zomer. Een prettige illusie op deze druilerige lentedag.

Tevreden bekeek ze haar baksel: een goudbruin bergje prijkte boven de vorm uit. Verdikkeme, wat een mooie cake. De internet-site waar ze het recept had gevonden beloofde dat iedereen kon bak-

ken. *Et voilà*: experiment geslaagd. Ze pakte voorzichtig de cake uit de oven en schoof het blik op het aanrecht. Ze keek naar de cake-schaal en toen weer naar de vorm. Hoe kreeg ze dat stuk gebak nou op die schaal? Op goed geluk hield ze de vorm ondersteboven. Er gebeurde niks. Een beetje schudden dan maar. Ja! Ze voelde hoe de cake loskwam uit het blik, en toen de helft ervan neerplofte op de schaal wist ze dat ze het niet zo slim had aangepakt.

Nog maar een halfuur voordat iedereen op de stoep zou staan. Paniek. Ze probeerde met een mes de rest van de cake uit de vorm te wippen, en die liet weliswaar los, maar in stukjes. Als ze die nou op elkaar legde dan kon het best. Net een puzzel. Vol ijver ging ze aan de slag. Maar na een minuut of vijf moest ze vaststellen dat het eindresultaat dramatisch was. Dit kon ze haar gasten echt niet voorzetten.

Phaedra keek verstoord op van haar werktafel. Het monotone gezoeem dat uit haar telefoon kwam was irritant en haalde haar uit haar concentratie. Het liefst zou ze het ding tegen de muur aan smijten. En dat terwijl ze zelf de wekker had gezet omdat ze anders geheid haar afspraak zou vergeten. Ze zette het alarm uit en liet zich achterover zakken tegen de leuning van haar bureaustoel.

De leesclub. Daar moest ze heen, dat had ze afgesproken met haar psycholoog. En als ze er eenmaal was, dan genoot ze van de tijd samen met de andere drie boekenverslaafden. Het kwam alleen echt rottig uit. Net nu ze zo diep in deze klus zat. Maar ja, de onderbreking was precies de reden waarom ze lid geworden was van dat clubje. Een activiteit die rustgevend moest zijn. Afleiding. Anders zou ze binnen de kortste keren afstevenen op een nieuwe burn-out.

Met een zucht schoof ze de schets van zich af en duwde die onder een stapeltje andere tekeningen. Ze kon niet langer kijken naar de onafgemaakte illustratie, want ze was zo dicht bij het eindresultaat. Nog een paar penne streken hier, wat kleurnuances daar, en dan zou het perfect zijn. Goed, eerlijk gezegd zou ze pas tevreden

zijn tegen de tijd dat de zon ongemerkt onder was gegaan en de rest van de wereld was gaan slapen. Maar zo was het nou eenmaal: als ze in een flow zat dan moest ze daar gebruik van maken.

Ze liep naar haar nachtkastje en haalde het boek uit de la. Het verhaal was goed. Maar om nou te zeggen dat ze erdoor tot rust was gekomen? Nee. Ze had niet meer kunnen stoppen met lezen over de man die zich overbodig voelde en die geobsedeerd was door zijn dochter, die hij uiteindelijk vermoordde. Het boek zat goed in elkaar en het einde was ronduit schokkend. En toch was het niet haar genre. Te zwaarmoedig. Als ze moest lezen voor de afleiding en de rust, dan wilde ze liever iets anders: onderduiken in een heel andere wereld die het liefst vol van magie moest zijn. Ze kon zich verliezen in de verhalen van Tolkien of George R.R. Martin.

Wat zou het fijn zijn als de leesclub eens een fantasyboek zou behandelen. Ze moest eens proberen de andere leden te overtuigen voor de volgende ronde een van Martins boeken te nemen. Waarschijnlijk wilden ze dat niet. Ze waren eerder op zoek naar klassieke literatuur. En toegegeven: het waren de gezellige avondjes met de anderen die de leesclub de moeite waard maakten.

Nou ja, het boek van vanavond was haar in ieder geval al een stuk beter bevallen dan dat van de vorige leesronde. Toen hadden ze een werk van Tolstoj uitgekozen. Een verhaal waar de anderen helemaal lyrisch over waren geweest, maar zij had het boek met de grootste moeite uitgelezen.

Ze griste een zwart vestje uit haar kledingkast en stopte het boek en haar telefoon in haar handtas. Waar waren haar sleutels nou? Ze keek rond in haar studio. Het was er een grote puinhoop. Haar bed en kledingkast stonden aan de ene kant tegen de muur en de andere kant van de ruimte werd in beslag genomen door haar werk: haar tekentafel, twee computers en een tafel met allerlei paperassen die ze nodig eens moest sorteren. Ze had het niet in de hand, creativiteit ging blijkbaar gepaard met chaos. Ze nam zich voor om morgen eerst, voordat ze haar tekeningen af zou maken, op te ruimen. Maar nu eerst naar de leesclub.

‘Ik moet nu echt gaan,’ zei Eline en ze deed een poging haar blouse weer dicht te knopen, maar Valk maakte de knooppjes met zijn behendige vingers weer open. Hij kuste haar hals en ze sloot even haar ogen.

‘Valk, stop nu even,’ probeerde ze.

‘Ik kan geen genoeg van je krijgen,’ fluisterde hij in haar oor en nam toen haar oorlelletje tussen zijn tanden. ‘Je bent zo mooi. Zo perfect.’

Ze duwde hem van zich af. ‘Ik heb een afspraak en ik wil niet te laat komen.’

‘Wat is er zo belangrijk dat je mij ervoor opzijzet?’ vroeg hij met een twinkeling in zijn donkere ogen. Zijn glimlach was sexy als die van George Clooney, en sowieso werd vaak gezegd dat de gelijkenis met de filmster verbluffend was. Jammer dat hij zelf ook wist hoe onweerstaanbaar hij was. En zij had een zwak voor hem.

‘De leesclub. We bespreken vandaag een belangrijk werk uit de moderne literatuur.’ Ze rechtte haar rug en er gleed een glimlach over haar gezicht toen ze zag dat hij onder de indruk was.

‘Moderne literatuur,’ herhaalde hij en hij wreef over zijn kin. ‘Aha.’

‘Ja. Maar we behandelen ook klassieke literatuur. Shakespeare en zo,’ zei ze nonchalant. ‘Dat heb ik je toch verteld?’

Hij kneep in haar bil en liet haar toen los. ‘Ik ben wel een beetje beledigd dat je liever naar je clubje gaat dan dat je je om mij bekommert.’ Hij was de enige man ter wereld die een pruillip kon trekken en er toch nog sexy uit bleef zien.

Maar Eline was niet te vermurwen. Renske rekende op haar. Ze trok haar rokje recht en wreef haar haren naar achteren. ‘Wanneer zie ik je weer?’ Het voorstel om samen uit eten te gaan in het weekend lag op haar lippen, maar ze wilde niet te gretig overkomen.

‘Maandag heb ik een afspraak buiten de deur, dan kom ik pas rond zes uur terug naar kantoor. Als het goed is, zijn we dan alleen.’

En ik kan deze maand ook nog wel een zakenreisje inplannen.’ Hij knipoogde dubbelzinnig.

Eline keek Valk aan en het bittere gevoel in haar onderbuik speelde weer op. ‘O,’ zei ze.

‘O?’ herhaalde hij met een vragende blik.

‘Ik dacht dat we het bekend zouden maken.’

‘Bekendmaken?’ Valk perste zijn lippen op elkaar. ‘Wat precies?’

‘Dit tussen ons,’ zei ze en ze draaide een rondje met haar vinger, omdat ze ook niet wist welke benaming ze moest geven aan wat er tussen haar en Valk speelde. ‘We zouden het toch vertellen? Het klinkt nu alsof je terugkrabbelt.’

Het bleef even stil. Elines moed zonk haar in de schoenen. Al zo vaak had Valk gezegd dat hij voor haar zou kiezen, dat hij zijn ingeslapen huwelijk zou beëindigen en de hele wereld zou laten weten dat zij de vrouw was die hij wilde.

Valk draaide zich om en liep naar het raam van zijn grote kantoor, dat uitkeek op de stad. ‘Wat wil je precies zeggen tegen je collega’s, Eline?’ vroeg hij zacht. ‘Dat we een affaire hebben? Wat zegt dat over ons? En bovenal: wat willen we ermee bereiken?’

Ze vond zijn woorden wat cryptisch klinken, maar ze durfde niet te vragen wat hij precies bedoelde. Daarom knikte ze snel en pakte haar spullen. Zonder nog een woord te zeggen liep ze het kantoor uit, met haar tas tegen zich aan geklemd. Daar zat het boek in en ook het uittreksel dat ze in haar middagpauze snel had doorgelezen. Het was een uitgebreide beschrijving van een vwo 6-scholier, die behalve een opsomming van de verhaallijnen ook zijn persoonlijke visie op het verhaal had gegeven. In gedachten liep ze het uittreksel nog eens door. Daar zou de leesclub van onder de indruk zijn.

Eline was lid van de leesclub omdat haar beste vriendin haar had gevraagd mee te doen. Rens was echt boekenverslaafd, al zo lang als Eline haar kende, en dat was meer dan twintig jaar. Renske had haar gevraagd om samen een clubje op te richten. Een grappig idee

had Eline het wel gevonden. En het was hun binnen korte tijd gelukt om twee leden te vinden met wie ze goed overweg konden. Het was verfrissend om tijd door te brengen met mensen die heel anders waren dan zij, maar die een interesse deelden: de boeken. Het was een intellectuele bezigheid waarover Eline graag vertelde aan haar collega's. Alleen werden er telkens weer enorme pillen aangebracht door de anderen. Ze worstelde met de stof, waarschijnlijk ook omdat haar leven een stuk drukker was dan dat van de anderen. Eigenlijk las ze liever lichte zomerromannetjes, waar een flinke dosis humor in zat, maar ze wist zelf ook wel dat die niet het juiste dramatische gehalte voor een leesclub hadden. Dus smokkelde ze soms een beetje. Tegenwoordig kon je alles online vinden, dus als ze in tijdnood kwam, was er altijd een hulplijn.

Didi liep de galerij op van Renskes flat. In dit deel van de stad kwam ze niet zo vaak. Zelf woonde ze met haar moeder in een buitenwijk. Het was lekker om er even uit te zijn, weg van haar moeder die vaak dezelfde verhalen vertelde en hele avonden kon vullen met zelfbeklag.

Ze belde bij Renske aan en loerde door het keukenraam. Ze zag iemand door de hal flitsen en meteen daarna zwaaide de deur open. Renske stond voor haar, met rode wangen en haar haren door de war.

'Hai,' zei Didi en ze nam Renske in zich op. 'Wat zie je er wild uit, meid.' Het was verrassend om Renske zo verhit te zien, Didi had haar leren kennen als beheerst en netjes. Iemand die altijd precies wist wat ze moest zeggen en die op de juiste momenten lachte of haar mond hield. Anders dan Didi zelf dus.

'Leuk dat je er bent,' zei Renske. 'Kom binnen.'

Didi liep Renske achterna, het appartement in. Renske leidde haar naar een kleine woonkamer en wees haar een stoel.

'Je bent de eerste, ga lekker zitten, dan haal ik de thee.'

Toen ze hierheen kwam, had ze geprobeerd zich voor te stellen

hoe Renskes huis eruit zou zien, maar ze had er zich geen beeld van kunnen vormen. Dus keek ze nu eens goed rond. Het eerste wat haar opviel was dat het erg opgeruimd was. Niet ongezellig, want er stonden kaarsjes en een bosje tulpen op tafel en de bank zag er heerlijk comfortabel uit, maar de kussens lagen allemaal kaarsrecht, als in een fotoreportage. Je zou bijna vergeten dat hier ook daadwerkelijk iemand woonde. Een mooie woning, dat wel. En dan de geur: het rook er heerlijk, als in een bakkerij.

‘Heb je een taart gebakken?’ vroeg ze toen Renske binnenkwam om vier mokken op tafel te zetten.

‘Nee, dat is vast nog van het avondeten,’ mompelde Renske en met een nog roder hoofd draaide ze zich om en liep terug naar de gang.

2

Renske stond in haar kleine keukentje, waar ze naast de theepot een bordje met koekjes had klaargezet. Een rol biscuitjes die ze achter in de kast had gevonden, het was haar redding na het cakedebacle. Ze haalde eens diep adem en goot net water in de theepot toen de bel weer ging. Het was fijn dat de dames langskwamen, maar ze werd er bloednerveus van. Stiekem kon ze nauwelijks wachten tot iedereen weer zou vertrekken en de rust in huis zou wederkeren. Stom, maar zo voelde het nou eenmaal. Even doorbijten.

Toen ze de deur opendeed keek ze in de lachende gezichten van Phaedra en Eline.

‘Wij kwamen elkaar tegen op de parkeerplaats.’ Eline wees naar Phaedra en omhelsde toen Renske. Renske kon meteen iets opgeluchter ademhalen, want haar beste vriendin zou ervoor zorgen dat het gesprek op gang kwam en de sfeer luchtig bleef. Eline wist altijd precies de juiste dingen te zeggen.

‘Rens,’ zei Eline en ze stak theatraal haar neus in de lucht. ‘Je gaat me niet vertellen dat je een taart hebt gebakken? Dat is een primeur.’

Nou, soms kwam Elines spontaniteit niet handig uit. ‘Nee hoor,’ zei Renske snel en ze hoopte maar dat het geurspoor Eline niet direct naar de slaapkamer zou leiden, waar ze de resten van de cake had verstopt.

‘Ik zou zweren dat ik iets lekkers ruik,’ zei Eline en ze liep door naar de woonkamer, met Phaedra achter zich aan. Renske keek hen na. Phaedra had een soepel loopje dat deed denken aan een katachtige en daar deed haar wijde cargobroek geen afbreuk aan. Toen Renske haar had leren kennen, had ze zich meer dan eens afgevraagd wat iemand als Phaedra verwachtte van de leesclub. Ze hield van vechtsporten, bergbeklimmen en diepzeeduiken. Met haar bos zwarte krullen en dat lenige lijf van haar zag ze eruit alsof ze zo van de set van een actiefilm was weggelopen. Maar op een avond als deze zat ze bij de leesclub over een romantisch verhaal te praten.

Even later zaten ze met de boeken op tafel. Renske had de titel van deze ronde uitgezocht. Er waren weer diverse voorstellen gedaan, maar Renske had gekozen voor een literair Nederlands werk.

‘Ik vond dit verhaal wat triest,’ zei Didi.

‘Maar jij had het vorige boek uitgekozen, en dat was ook aardig triest,’ zei Phaedra.

Quasi-ontzet keek Didi haar aan. ‘*Anna Karenina* is een meesterwerk over verlangen en een allesverterende liefde. Zo romantisch.’

‘Ik vond de plotwending in dit boek geweldig,’ zei Eline.

‘Zei ik toch,’ grinnikte Renske. Ze kende Eline al sinds de brugklas. Het lot had hen samengebracht en hoewel ze in het begin alleen maar met elkaar optrokken om niet alleen te hoeven staan in de pauze, had zich in de jaren daarna een innige vriendschap ontwikkeld. Een vriendschap die hecht was gebleven, ook al hadden ze zich in totaal andere richtingen ontwikkeld.

Renske zou in de toekomst een nog grotere leesclub willen, met een eigen internetsite met recensies. Maar zover was het nog lang niet. Want zelfs nu ze maar met z’n vieren waren was het telkens weer een uitdaging om boeken te vinden die aansloten bij de interesses van alle leden. Die liepen nogal uiteen. Renske wilde graag boeken met gewicht, Phaedra wilde wegduiken in andere werelden en Didi was een hopeloze romanticus die warmliep voor Jane Austen of Emily Brontë.

Renske sloeg de map met vragenlijsten open. Die had ze speciaal voor de bijeenkomsten van het clubje gemaakt. Zo hadden ze altijd een schematisch overzicht bij de hand van alle punten die ze wilden bespreken. Ze noemde wat punten en Didi nam het woord, onderbroken door Phaedra en Eline. Renske zei niets. Telkens dwaalde haar blik weer naar de vensterbank, waar de envelop rechtop tegen de bloempot aan stond.

‘Dus wat denk jij, Renske?’ vroeg Didi luid.

‘Sorry, wat zei je?’ Ze voelde haar wangen branden. Ze had geen idee waar ze het over hadden. Eline keek haar fronsend aan.

‘De functie van het vertelperspectief en welk effect de auteur daarmee heeft willen bereiken?’ herhaalde Didi.

‘Ehm, nou,’ begon Renske en ze dacht snel na. ‘Voorspelbare opbouw en ik vond het met al die flashbacks nogal verwarrend. Iemand nog een kopje thee?’ Ze sprong op. Ze was nog maar net in de keuken toen Eline achter haar aan naar binnen glipte en de deur achter zich dichtdeed.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ vroeg ze terwijl ze Renske met een scherpe blik opnam. ‘Je bent zo afwezig.’

Renske wuifde haar opmerking weg. ‘Beetje zenuwachtig. Je weet toch hoe ik ben, mijn autistische trekjes zorgen ervoor dat ik niet mezelf ben als mijn structuur wordt verstoord. Reinheid, rust en regelmaat, daar gedij ik het beste bij, ik ben net een baby,’ bazelde ze met een lachje.

‘Doe nou even serieus. Ik meen het, Rens. Zo ken ik je helemaal niet. Is er iets ergs gebeurd?’

‘Nee,’ haastte Renske zich te zeggen. ‘Nee, joh. Niets ergs.’

Eline sloeg haar armen over elkaar, een teken dat Renske hier niet zo makkelijk mee wegwam.

‘Ik heb een rare brief gekregen,’ zei Renske.

Eline deed een stapje dichterbij. ‘Wat bedoel je met “raar”?’ Haar ogen werden groot en begonnen te sprankelen.

O nee, ze zat er mijlenver naast.

‘Een liefdesbrief?’

Renske schudde haar hoofd. Nee. Geen liefdesbrief. Dat was lachwekkend. Wie zou haar nou de liefde verklaren?

‘Wat dan?’ vroeg Eline fronsend.

Renske schuifelde wat heen en weer. Misschien moest ze het maar gewoon vertellen, want Eline zou niet opgeven voordat ze alles wist. Ze moest er met iemand over praten en vanavond was waarschijnlijk de beste gelegenheid die ze kreeg. De meiden stonden ver genoeg van haar af om een objectieve mening te hebben. Maar ja, als het hoge woord eruit was, kon ze niet meer doen alsof de brief er niet was.

‘En ik zweer dat ik taart ruik,’ merkte Eline op.

‘Cake,’ zei ze met een zucht. ‘Die is mislukt.’

‘Dus toch. Ik wist het! Waar heb je hem gelaten, dan kijk ik of er nog wat te redden valt.’

Renske liep met Eline in haar kielzog naar haar slaapkamer en pakte het bord met de brokstukken van het nachtkastje. ‘Hij is uit elkaar gevallen toen ik hem uit de vorm wilde halen.’

‘Nou en?’ Eline stopte een stukje in haar mond en proefde met gesloten ogen. ‘Superlekker.’ Ze pakte het bord uit Renskes handen en liep ermee naar de woonkamer voordat Renske kon protesteren.

‘Kijk eens, dames, ik heb een verrassing gevonden.’ Ze zette het bord midden op tafel en pakte nog een stuk. ‘Echt heerlijk. En in fingerfood-formaat.’

Na de eerste happen regende het complimenten over de voortreffelijke smaak van de brokstukken. Ze had zich druk gemaakt om niets. Glimlachend stopte ze ook een stukje cake in haar mond en haalde de vragenlijst weer naar zich toe.

‘En er is nog iets anders,’ zei Eline en ze schoof haar boek opzij. ‘Renske heeft een rare brief gekregen.’

‘Eline,’ zei Renske luid. ‘Fijn dat je dit voor mij in de groep gooit,’ mompelde ze erachteraan.

‘O, sorry,’ zei Eline snel en ze kreeg een kleur. ‘Maar wij kunnen

je misschien helpen, dacht ik. Raad geven?’

Renske pakte de brief van de notaris van de vensterbank. ‘Ik heb een huis geërfd,’ zei ze zacht.

‘Pardon?’ Met open mond keek Eline haar aan en ze hoorde Phaëdra iets mompelen.

‘Zo!’ zei Didi. ‘Toe maar. Dat is nog eens iets anders dan een oude kandelaar of een stoffig schilderij. Geweldig, toch?’

‘Eigenlijk is het een landgoed. In Drenthe,’ zei Renske en ze durfde niet op te kijken. Nu ze het had uitgesproken, was het echt.

‘Van mijn oudtante Thea,’ vervolgde Renske. ‘Ze was een tante van mijn moeder.’

‘Het is nogal wat. Maar waarom vind je het raar?’ vroeg Phaëdra.

‘Ik heb haar al bijna dertig jaar niet meer gezien of gesproken.’

‘Dan heb je wel een goede indruk gemaakt als kind,’ zei Eline met volle mond.

‘Geen idee. Ik heb er een of twee zomervakanties doorgebracht.’

‘En?’ vroeg Didi.

‘Wat, en?’

‘Hoe was dat?’ vroeg Didi. ‘Bij die tante. Vond je het leuk, had je een speciale band met haar, herinner je je er überhaupt nog iets van?’

Renske knikte. ‘Ik herinner me dat nog levendig. In mijn ogen was het een sprookjeskasteel. Die enorme ruimtes in het huis: er is een zolder zo groot als een balzaal, met een raam van waaruit je over de tuin uitkijkt. Ik stelde me altijd voor dat ik een prinses was die gevangen zat in een torentje en buiten de prins aan zag komen rijden op zijn paard.’ Ze glimlachte bij de herinnering die haar zomaar ineens te binnen schoot. ‘Er waren rododendronstruiken zo groot als een huis. En een eetzaal met zo’n lange tafel waar wel twintig mensen aan konden zitten.’

‘Dat klinkt als een decadent optrekje,’ zei Phaëdra.

‘In kinderogen lijkt alles groot. Bovendien is het dertig jaar geleden. Ik heb geen idee in welke staat het nu verkeert.’

‘Je bent er nog niet geweest?’ vroeg Didi met grote ogen.

‘Nee.’ Renske beet op haar lip. ‘En ik weet ook niet of ik er wel heen ga.’

Er viel een korte stilte.

‘Je weet niet of je naar dat huis wilt gaan kijken?’ vroeg Phaedra aarzelend. ‘Maar het is van jou, waarom ga je er niet heen?’

‘Ik snap het wel,’ zei Eline en meteen waren alle ogen op haar gericht. Ze haalde haar schouders op. ‘Het is nogal wat. Dit verandert je hele leven en ik begrijp best dat het beangstigend is.’

‘Maar ja, je kunt je kop niet in het zand steken, Rens. Je moet hier iets mee.’

‘Ik weet het niet,’ zei Renske. ‘Het is zo’n gedoe. Mijn leventje is prima zoals het is. Ik ben geen type voor verrassingen. Een notaris schrijft een brief waarin staat dat je een krot aan de andere kant van het land cadeau krijgt. Of je daar even voor wilt komen tekenen.’

Eline schraapte haar keel. ‘Wat ik dus wil zeggen: dit gaat niet vanzelf weg.’

‘Wie weet is het je droomhuis!’ zei Didi. ‘Ga gewoon kijken en als je het niet zelf wilt hebben, dan zoek je daar in de buurt een make-laar. Voor je het weet is het avontuur voorbij en heb je er een leuk zakcentje aan overgehouden.’

‘Dat is dus ook al zo raar. Ik mag het huis niet verkopen. Ik kan alleen de erfenis weigeren. Als ik het huis niet voor mezelf wil houden, gaat het naar iemand anders. Dat heeft Thea zo beschreven. Ze wil niet dat het wordt verkocht aan derden.’

‘Dan heeft ze er dus goed over nagedacht,’ zei Phaedra. ‘Wat heb je tegen die notaris gezegd?’

‘Al tijdens het eerste telefoongesprek heb ik duidelijk gemaakt dat ik niet van plan was bij hem langs te komen. Maar zo werkt het natuurlijk niet. Alleen vraag ik me af of het niet gewoon handiger is om deze erfenis te weigeren, dan heb ik geen sores aan mijn hoofd.’

Eline porde zachtjes tegen haar schouder. ‘Doe gewoon eens gek, Rens. Durf eens je grenzen te overschrijden.’

Renske mompelde wat over veilige keuzes.

‘En als we het samen doen?’ vroeg Didi.

Renske keek haar vragend aan.

‘Ik ben hartstikke benieuwd naar dat huis van je. We maken er een leesclubuitje van, dan hoef je niet alleen en wij hebben een leuk weekend in Drenthe.’

3

Renske zat in de trein naar Hoogeveen en keek naar buiten, waar frisgroene velden aan haar voorbijtrokken. Hier en daar scharrelde groepjes ganzen die na de lange winter weer terug in het land waren om de lente aan te kondigen. Een nieuw seizoen, een nieuw begin. Zo voelde deze reis ook. Ze klemde zich vast aan de tas op haar schoot. In het voorvak zat de brief van de notaris. Morgenvroeg om negen uur had ze een afspraak en vandaag wilde ze het huis bekijken en een hotel in het dorpje nemen, om te zien hoe ze zich op deze plek voelde.

Er was een week voorbijgegaan sinds het gesprek met de leesclub en het had haar een paar slapeloze nachten gekost voordat ze in de trein was gestapt. De anderen hadden hun belofte gemaakt: ze zouden met haar mee gaan kijken naar het huis. In hun ogen was het een opwindend avontuur, maar Renske zag dat niet zo. Ze had een moeder gehad die zolang ze zich kon herinneren onophoudelijk op zoek was naar iets nieuws en geen risico uit de weg ging. Diverse bedrijfjes waren opgezet en weer opgedoekt. Een lingeriewinkel, een adviesbureautje voor bruiloften en een bloemenzaak die failliet ging. Ze waren verhuisd naar Limburg omdat haar moeder via een contactadvertentie de man van haar dromen had leren kennen, een chagrijnige kerel die haar een halfjaar later bedroog met de buur-